

Vse bo še dobro

»Hah, poglej tistega invalida! Saj je kot ananas na vozičku!« Posmehovanje mi je šlo kar dobro od rok, čeprav se mi je smilil. A tako je če si najbolj kul učenec na šoli. S prijateljem Borutom sva skoraj vsem nagnala strah v kosti, ko sva jih pogledala. »Le zakaj je naša šola prilagojena za invalide?!« Ravno sem poskušal napihnit čigumi, a se mi je zataknil v grlu. Čez cesto sem stekel proti Borutu za pomoč, tedaj pa »BUM!« Kot asteroid nekaj prileti vame. Od naslednjega trenutka se nisem zavedal ničesar več. Tema. Videl sem žogo, poskusil sem jo ujeti a roke sem imel kot sto kilografske uteži. Videl sem medicinko sestro, ki se je sklanjala nadme. »Kaj se je zgodilo?« Ozrl sem se po sobi. Bil sem v bolnišnici, moja usta pa so bila popolnoma osušena. Bila je noč. Sestro sem prosil za vodo, a je le žalostno zmajala z glavo. »Na tvojem mestu nebi pila.« Še vedno nisem vedel, zakaj sem tu. Sicer sem bil malo omotičen ter v nogi me je zbadalo kot bi bilo v njej nekaj tisoč ostrih britvic. Pogledal sem nogo. Spet sem jo pokril in jo spet pogledal. Sanjam, ne ni res! Zakričal sem tako da sem zbudil celo bolnišnico. »To ni mogoče!« Začel sem jokati, prvič v življenju sem se tako počutil. Spoznal sem da sem invalid.

V meni se je nekaj premaknilo. Obnemel sem. V glavi so se mi prevrteli vsi dogodki prejšnjih dni. Od tega kako sem zasmehoval invalide, do Boruta ter mojih sošolcev. Bil sem prestrašen, jezen in žalosten obenem. Mešanica čustev, me je čisto preplavila. Bal sem se, kako bojo odreagirali moji sošolci in Borut. Me bojo zasmehovali? Pomislil sem na to da bi se ubil, da je moje življenje postalo brez smisla. Nato sem začel zares razmišljati, si res želim, da bi me ljudje poznali kot brezsrčnega in nesramnega? Res nisem vedel kaj naj storim. Odločil sem se da smrt sigurno odpade, vendar se moram vzeti v roke. Čeprav sem bil žalosten ob dejstvu, da nikoli več ne bom hodil, sem se nekako pobral. Ob meni so se nekako pojavili panični starši. Nisem vedel kaj naj rečem, srečanje z njimi me je skrbelo. Pa sploh ni bilo tako hudo. Vse sem jim zaupal in počutil sem se bolje.

Vsi sorodniki so mi stali ob strani in govorili da bo vse še dobro. Pa nisem bil prepriča v to. Ogromno skrbi mi je še pretilo za vratom, a mi je bilo lažje pri srcu. Kmalu so me vpisali na šolo premikanja z vozičkom. Po pravici povedano, so bili tam čisto vsi otroci zelo prijazni. Starejši pa so mi šli na živce, saj so bili preveč sočutni in pomilovalni, to mi ni bilo všeč. Hitro sem se naučil upravljanja z vozičkom, ter skoraj že pozabil na težave s šolo. A ko je prišel čas, da grm vanjo, sem se ustrašil. Bil sem jezen, da me starši niso prepisali na drugo šolo. Vse se je zdelo drugače. Majhne stopničke, ki jih prej sploh nisem opazil so se mi kar naprej zatikale pod vozičkom. Na poti v razred sem srečal sošolca. Začel se je smejati na ves glas, rekel mi je da sem pomaranča s kolesi ter me porinil v steno. Bil sem jezen a sem pomislil, da sem to počel tudi sam. Ob tej misli sem bil razočaran in žalosten. Prišel sem v razred, nihče od sošolcev se ni zmenil zame, kaj šele da bi mi pomagal. K meni je prišel fant, ki smo mu prej vsi pravili ananas na vozičku. Bil je prijazen, očitno mi od prej ni zameril.

Minilo je nekaj tednov. V meni se je začel napihovati balon veselja in sreče. Medtem ko se Borut ni niti zmenil zame, očitno se me je držal le zaradi popularnosti. Fant z imenom Anže, pravili smo mu ananas, mi je pomagal pri vsem, kar je najboljši znal. Moje ocene so se izboljšale in imel sem veliko pravih prijateljev. Z njimi smo se odločili pripraviti predstavitev, o življenju gibalno omejenih otrok. »Hej, Anže! Si prinesel plakat?« sem ga vprašal. Saj smo se ob peti uri dobili pri meni doma, da bi sestavili osnutek predavanja. Spet me je začelo boleti pri srcu. Od nesreče je minilo pet mesecev, a še vedno sem bil pod stresom. Prijatelji so mi spet rekli tisti že do takrat znani stavek, »vse bo še dobro.« V predstavitev smo vpletli vse kar smo vedeli in znali. Mama pa nam je med tem prinesla čokoladne piškote in pomarančni sok. Res nam je teknilo, po dolgem in garaškem delu. Naslednje jutro sem vstal s cmokom v grlu, saj je bil to dan, ko smo imeli predstavitev. Ko sem prispel v šolo, sem mi je zdelo, da vsi gledajo vame. A ko sem bil spet med prijatelji, je trema izginila. Cel razred se je zbral v telovadnici. Občutek sem imel, da se drugačnosti nekako bojijo. Ko jim je Anže predstavil košarko in badminton so bili vsi osupli in presenečeni. Sošolci so se drug za drugim povzpeli na vozičke in se hitro uigrali. Nihče ni več opazil, da smo na vozičkih. Pri košarki ni nobeden prišel niti blizu zadetka. Medtem, ko jih je Anže zabijal, kot zmešan. Sam sem se na začetku počutil isto kot moji sošolci: nemočen in brez moči v rokah. Smešno je bilo gledati kako so se vrteli v krogih, ko pa so odšli na poligon se je vsak drugi zataknil na zaprekah. Na koncu predavitve pa smo jim povedali, da skoraj vse delamo isto kot oni. Od takrat dalje, se na naši šoli se iz invalidov ni norčeval nihče več.

Borut mi je priznal, da je bil zelo nesramen, a sem mu z veseljem oprostil, saj sem se spomnil, kako je meni oprostil Anže. Z Borutom sva bila spet prijatelja.

Pija Burger, 6. b

OŠ Rodica

Mentorica: Alenka Brovč

BRALNICE POD SLAMNIKOM

VSE BO ŠE DOBRO

Ni lahko biti drugačen od večine ljudi. Nič novega, boste rekli. Ampak zakaj jaz tako mislim?

Sem dekle. Med fanti. V nogometni ekipi. Že od samega začetka me tako zapostavljajo kot izpostavljajo, saj mislijo, da sem zmožna manj kot oni samo zato, ker sem dekle.

Čeprav si želim, da bi me nehali doživljati na ta način in da bi postali pravi prijatelji, kakršni bi soigralci morali biti, tega z ničimer ne dosežem. Občutek imam, da nihče ne želi biti z mano v ekipi. To trdim zato, ker me moji soigralci skoraj nikoli ne spodbujajo, ko igramo. Še več, včasih se iz mene celo norčujejo. Če kdaj ne morem na tekmo, mi že na treningu rečejo, da je to čisto super, ker bi potem zagotovo izgubili. Pa se kdaj postavijo v mojo kožo? Kako bi se oni počutili na mojem mestu?

Sama se vseskozi trudim po svojih najboljših močeh, da bi njim in vsem dokazala, da smo dekleta tudi zmožna igrati nogomet tako kot fanti. Želim si, da bi bili z mojimi soigralci prijatelji.

Razmišljala sem tudi, da bi odnehala, ampak kaj bi s tem naredila? Nič! Neeeeee, ne dam se, ker imam nogomet raje od vsega! Ravno zato si govorim: »Vse bo še dobro!« Zato vztrajam, ker nogomet ni le igra, nogomet je trenutno moje življenje.

Ime in priimek učenke: Zala Perpar

Razred: 6. d

Ime šole: Osnovna šola Trebnje, Kidričeva ulica 11, 8210 Trebnje

Mentorica: Maja Ogrinc, prof.

Bil je vroč poletni dan, dva dni pred koncem šole. Vsi smo bili z mislimi že na počitnicah. Brala sem knjigo, ko mi zazvoni telefon. Sporočilo prijateljice, ki je že dolgo nisem videla. Napisala je: *»Ojla, že dolgo se nisva videli, pa sem mislila, če bi zadnji dan šole prišla k meni, lahko bi tudi prespala tu. Moji se strinjajo in so že navdušeni nad to idejo. Prepričaj še svoje in pridi.«*

Seveda sem upala, da bom lahko šla. Šla sem do staršev, ki sta mi takoj dovolila, celo peljala me bosta. Sedaj sem imela še en razlog več, da sem komaj čakala konec šole.

Končno sta starša prišla iz službe in smo se odpeljali proti morju, Zala je namreč živela v Izoli. Bilo je peklensko vroče, tudi klima v avtu ni pomagala, vsem je teklo od glave. Veselila sem se plaže, morja, Zale ... Končno smo prispeli. Stopila sem iz avta in jo zagledala. Nič mi ni bilo jasno. Prva stvar, na katero sem pomislila, je bila ta, da se zelo spremenila. Stopila sem do nje, jo objela in začudeno vprašala: »Kaj pa ti počneš v dolgih rokavih? Ali ti ni nič vroče?« Zala je samo pogledal v tla, nič ni rekla. To sta opazila tudi njena starša, zato smo šli v njihovo hišo.

Midve sva šli takoj v sobo in prva stvar, ki sem jo vprašala: »Kaj je narobe s tabo? Čisto si blede? Skoraj te nisem prepoznala?« Sedli sva na posteljo in Zala je začela živčno pozibavati noge. »Kaj te muči?« sem jo še enkrat vprašala. Nekaj časa se je obotavljala, nato pa je zavihala rokave in nisem mogla verjeti svojim očem. Brazgotina pri brazgotini. Česa takega še v življenju nisem videla. Tudi Zala je verjetno opazila moj začuden pogled, zato je hitro potegnila rokave nazaj. Nekaj sekund, minut ... sploh ne vem, koliko časa je trajalo, sem samo strmel vanjo, nato pa sem le izustila eno besedo: »Zakaj?«

Pogledala me je in v očeh so se ji začele nabirati solze. Začela je pripovedovati zgodbo o fantu. »Spoznala sem ga preko spleta. Cele dneve in noči sva si dopisovala. Bil je moj princ na belem konju. Nekega dne me je vprašal, če bi se lahko spoznala. Seveda sem bila takoj za to. Zmenila sva se, da se dobiva na samem. Nekje, kjer ne bo ljudi. Predlagala sem, da se dobiva v gozdu, pri hišici, kjer imamo vikend. Starše sem prosila, če me lahko odpeljejo tja, saj bi se rada učila matematiko. Privolila sta. Komaj sem čakala, da ga vidim in spoznam. In res, prišel je. Potrkalo je na vratih. Vsa sem trepetala, saj sem že komaj čakala, da spoznam človeka, za katerega se mi je zdelo, da ga že poznam. Odprem vrata ... in zunaj stoji starejši moški. Prestrašila sem se in hotela zaloputniti vrata, ampak jih je on zagrabil in odpahnil. Nekaj mi je potisnil pred nos ... potem pa ne vem več, kaj se je dogajalo. Zvečer sta starša prišla, da bi me peljala domov in sta me našla na tleh nezavestno, golo, v mlaki krvi ... saj veš, kaj se mi zgodilo,« me je pogledala s solznimi očmi.

Verjetno je opazila moja odprta usta in oči, iz katerih so lile solze. Nisem vedela, kaj naj rečem, enostavno sem jo objela. Ne vem, koliko časa sva bili brez besed objeti. Obema so solze tekle. Naposled sem le vprašala: »Kaj se je zgodilo potem?«

»Kaj le? Odpeljali so me v bolnišnico, kjer so me pregledali. Kaj so ugotovili, ti je gotovo jasno. Nekaj časa sem ostala v bolnišnici. Po treh dneh so me spustili domov. Ni bilo več isto. Ni mi bilo do hrane, nikogar nisem želela videti. Samo ležala sem na postelji in gledala v strop. Bolečina je neznosna. Peklo me je povsod, kot bi imela v telesu žerjavico. Nekega dne nisem več zdržala. Stekla sem v kuhinjo, pograbila nož in zarezala v kožo. Kakšen dober občutek. Bolečina je tisti trenutek izginila. To se je začelo dogajati pozimi in starša sploh nista opazila. Ko pa je prišlo poletje, je bilo sumljivo, zakaj nočem obleči kratkih rokavov. Nekega dne me je mami zalotila. Skoraj je omedlela, ko me je zagledala. Takoj so me peljali k zdravniku, ki

pa me je takoj napotil naprej k psihiatru. Obiskovala sem ga redno in mi je pomagal, da danes ne počnem več tega.«

Tisti večer nisva zaspali. Celo noč sva se pogovarjali in jokali. Zjutraj sva odšli na plažo. Zala se ni hotela kopati, jaz pa sem se šla osvežit. Nato sva ležali na brisači, ko sta mimo prišla dva postavna mladeniča. Ogovorila sta naju. Začeli smo se pogovarjati. Zali je bilo sprva neprijetno, saj sem opazila njeno mencanje rok, zato sem jo prijela za roko, jo pogledala v oči, se ji nasmehnila in ona je pokimala. Fanta sta naju povabila na pijačo. Šli sva in dve uri smo pili mrzlo limonado, se pogovarjali in smejali. Zmenili smo se, da se dobimo tudi naslednji dan.

Ko sva prišli v hišo, sem poklicala starše in jih prosila, če lahko ostanem dalj časa. Dovolili so mi. In tako se je tisto vroče poletje za naju z Zalo začelo novo življenje ... ljubezen je bila v zraku ...

Taja Sedej, 8. b
OŠ Idrija
Lapajnetova 50
5280 Idrija

mentorica :

MARTINA KOKELJ

Vse bo še dobro!

Priselili smo se v Slovenijo. Komaj sem čakala na 1. september, začetek šolskega leta. Hotela sem spoznati še več novih prijateljev in prijateljic, da bi se lahko z njimi zabavala.

In končno je prišel prvi šolski dan. Vsa vesela sem se uredila, se oblekla in odšla v šolo. Ko sem vstopila, sem zagledala veliko otrok različnih starosti (od 1. do 9. razreda). Vsa vesela sem korakala naprej, ampak nisem vedela, katera učilnica je moja. Tedaj je prišla tajnica in me pospremila do učilnice.

Potrkala sem in vstopila. Učiteljica me je predstavila učencem in me poslala v prazno klop. Nič je nisem razumela, zato sem se raje brez besed usedla. Vsi so me gledali. Prišla je malica. Ko smo pojedli, so se vsi pogovarjali, samo jaz sem sama sedela. Takrat so prišle punce in me začele spraševati. Tedaj je v razred stopila učiteljica in me poslal v knjižnico. Ker pa nisem znala govoriti slovensko in nisem poznala poti do knjižnice, je poslala zraven še eno punco. Pogovarjali sva se do knjižnice, ker je ona znala bosansko.

Ko sva se vrnili, smo se skupaj igrali eno igrico, ampak ko je prišla vrsta name, nisem vedela, zato mi je učiteljica pomagala. In končno je bilo konec tega dneva. Doma sem se usedla in se učila slovenščino. Naučila sem se osnovne stvari. To mi je zjutraj v šoli pomagalo.

Vsak dan sem vse več in več znala slovenščino. Pomagale so mi tudi učiteljice, ki so me dvakrat na teden jemale iz razreda.

V Sloveniji sem že tretje leto in že zelo veliko znam slovensko. Sem uspešna učenka. Tako da ni vse črno, kot sem si predstavljala, ko sem prišla v Slovenijo.

Amina Ramić, 7. a

OŠ Martina Krpana Ljubljana

Mentorica: Mojca Štih Ferle

VSE BO ŠE DOBRO

Živimo v času, kjer je vsaka naša poteza obsojana in noben naš korak ni spregledan. S pritiskom družbe se tako največkrat soočajo mladi, še posebej dekleta, med katere spadam tudi sama. Večkrat me je družba obsodila, predvsem zaradi mojih napadov pubertete.

Bila je sreda, zjutraj, in jaz sem že drvela na kolesu proti šoli. Zaklenila sem kolo in razmršenih las stopila v predverje. Na sebi sem čutila milijon pogledov, čeprav okoli mene ni bilo nikogar. Pristopila sem k svoji omarici št. 125. Hitro sem se preobula in smuknila na žensko stranišče. Tam sta bili že dve dekleti - sužnji javnosti, tako jim pravim, ki sta na obrazih urejali še zadnje popravke, preden bi se znova soočili s strogo javnostjo, ki je prežala pred vrati stranišča. Zavzdihnila sem, s tem pa preusmerila pozornost deklet nase. V tistem času je bil moj udar pubertete - mozoljev na vrhuncu, kar se je tudi razbralo. Presenečeno sta buljili vame. Najraje bi se ugreznila v zemljo. Hitro sem stekla ven in po stopnišču navzgor. Skoraj sem se zaletela v tri fante, ki so navdušeno kramljali o nekem dekletu po imenu Hana. Preplavila me je rdečica, za mano se je slišal krohot in par zbadljivk. "Mozolji kot kraterji", sem še slišala, potem pa je njihov smeh zamrl in na oči mi je padla tema. Začutila sem solzo, ki mi je spolzela po licu in nato še eno. Pogledala sem na uro. Bilo je deset minut do začetka pouka. Kaj bom delala do takrat, sem pomislila. Skupaj s svojo oguljeno šolsko torbo sem se zvelkla do mojega skrivališča. Bilo je pod stopnicami. Tam preživim večino svojega časa v šoli. Lahko sem čisto sama. Lahko sem svobodna.

Zazvonilo je in morala sem se vrniti v realnost. Skozi ure se težko prebijam, saj na koži čutim strup izstreljenih puščic z jezikov sošolcev in sošolk. Opazovala sem ljudi okoli sebe. Ni bilo dekleta brez ličil. Zakaj se dekleta sploh ličimo, sem se vprašala. In kako to, da fantje izgledajo dobro brez ličil. Odgovor se je ponudil kot na dlani: ker jim javnost ni povedala, da brez njih izgledajo slabo. Preveč sem se poglobila in zdaj sem še vpisana zaradi nesodelovanja pri pouku. Super.

Naslednja ura je bila športna. Sama, že pripravljena z izgovorom, da sem ponovno pozabila športno opremo (že petič ta mesec) sedim na klopi v garderobi in v tišini opazujem ostale sošolke. Dominika je bila podhranjena, že na pragu anoreksije in tik pred zdravljenjem v bolnici, pa so ji ostala dekleta še vedno zavidala njeno postavo. Nina, ki jo je puberteta zadela na drugačen način kot mene, in sicer z oblinami, je sedela na sredini v krogu ostalih deklet, ki so jo malikovale z besedami in jo čistile kot kakšnega boga.

Moje opazovanje je zmotilo rdečelaso dekle, ki me je ogovorilo. Pogledala sem navzgor. Bila je blede, s pegami po celem obrazu. Poznala sem jo. Bila je nova sošolka s sosednjega oddelka. Menda je imela na prejšnji šoli težave z vrstniki, tako nam je povedala naša razredničarka. Predstavila se je kot Pika in v hipu mi je bilo jasno, zakaj je imela težave. Prisedla je in me vprašala, zakaj ne telovadim. "Moja postava", sem ji odvrnila, in razumela me je. Bilo je prvič, da sem se lahko nekomu zaupala in potem sem se počutila zelo dobro. Po končani uri sva postali prijateljici in nisem bila več osamljena. Še vedno sem bila glavna tarča, vendar me puščice niso tako skelele kot prej, pač pa so se me samo narahlo dotaknile. Skupaj s Piko sva zrli iz oči v oči družbi, ki je sikala in pihala, pa vendar je bila šibkejša. Imeli sva druga drugo in sklenila sem, da bo konec koncev še vse dobro.

Ema Rihter

8. b

Osnovna šola Toma Brejca

Mentorica Marta Grkman

Zbolelo je, pa kaj!

Doma sem, ležim in komaj diham. Nekako se mi zdi, da se vse težave doma in težave v šoli kopičijo na mojih pljučih. Teža, ki jo čutim, je približno eno tono in solza v kotu mojega očesa se pod silo gravitacije že odpravlja na potovanje po mojem obrazu. Trenutno sem v nekem svojem svetu, poskušam se soočiti z vsem – naenkrat. Ampak iz mojega sveta me zbudi krik moje matere: »Večerja!« Takrat solza začrta svojo pot, ampak še preden ji uspe priti do cilja – moje brade, jo jaz prestrežem z roko, odprem okno in poskušam z mrzlim zrakom prikriti objokan obraz. Seveda mi ne uspe, ker sledi ur in ur jokanja ni mogoče prikriti v treh minutah hlajenja pred oknom, skozi katerega prodira zrak, ki je krepko pod ničlo. Nekako pritečem do mize, pri kateri mama že sedi in je vročo juho. Poskušam gledati v krožnik, saj si ne želim, da bi opazila podočnjake od jokanja in obe se nekako pretvarjava, da je vse v najlepšem redu. Ampak vem, da bo kmalu sledila pridiga o tem, kako premalo se posvečam šoli, kako preveč časa preživim s fantom, kako sem vse odrinila od sebe. In skrivaj vem, da ima prav, ampak tega ji ne bom nikoli priznala, saj veste, najstniki smo ožigosani z »najstniškimi izpadi«, namišljenimi paničnimi napadi in depresijo, ki naj bi bila posledica naših izmišljenih težav.

Počutim se ujeta v svetu med odraslostjo in najstništvom, ko od mene pričakujejo veselje otroka, a obnašanje odraslega človeka. To je del življenja, prelomnica, ki ji pravimo srednja šola. Novi prijatelji, nove ljubezni, zlomljena srca in nepozabni spomini.

Najprej nas udari prvi udarec; prijatelji iz osnovne šole postanejo samo še znanci, ki jih pozdravljamo na ulici. Osebe, s katerimi smo delili devet let svojega življenja, so kar naenkrat le še všečkanje na facebooku iz vljudnosti. Da jih opomnimo, da smo znanci, vendar ne dovolj prijatelji, da bi sliko komentirali ali celo začeli pogovor v živo.

Temu sledi nova skupina prijateljev, nekakšna potreba po tem, da smo vključeni v družbo, pa čeprav so to sošolci ali pa le ljudje, ki so nam jih na novo predstavili. Želimo biti zanimivi. To je prva priložnost po devetih letih, da obrnemo nov list, se pokažemo v novi luči, brez obsojanja neumnosti, ki smo jih počeli v prejšnjih devetih letih šolanja. Mogoče se to zdi kot skrivanje svoje prave podobe, ampak dejstvo je, da se naš pravi karakter izoblikuje v srednji šoli, saj postanemo takšni kakor družba, s katero se družimo. S to družbo potem zrastemo v odgovorne odrasle ljudi, se oblikujemo.

Najstniške ljubezni so lahko različne, nekatere se iz srednje šole obdržijo še mnogo let, nekatere te prizadenejo, ampak šele v srednji šoli spoznamo, kaj pomeni ljubiti in z nekom biti dalj časa. Zelo hitro se naučimo, da ni vse zlato, kar se sveti. In tako sem se tudi jaz naučila pomembne lekcije; včasih smo tako zaslepljeni z ljubeznijo, da sploh ne vidimo sveta okrog nas, ne vidimo, kako odrivamo prijatelje in sebe v celoti posvetimo ljubljeni osebi, ampak ob tem izgubimo sebe, svojo voljo in svoj karakter in ko enkrat tega ni več, lahko močno boli in k temu ne pripomore dejstvo, da smo v letih, ko lahko izguba samega sebe boli dosti bolj kot prekinitev zveze.

Kljub vsem bolečinam in oviram, na katere naletimo v srednješolskih letih, si lahko rečemo: »Bolelo je, pa kaj!« Saj smo preživeli. Čez vsako oviro smo stopili z dvignjeno glavo, preboleli marsikatero bolečino, predvsem pa smo se soočili sami s seboj. Na koncu tega obdobja lahko rečem, da sem prišla večini slabih občutkov do dna, sprejela sem svoje napake in včasih so te tako zelo bolele, ampak ne morem živeti z obžalovanjem preteklosti in napak, ki sem jih delala na prijateljskem in ljubezenskem področju. Največja lekcija srednje šole je, da včasih stvari močno bolijo, a so minljive

in na tej dolgi in poučni poti ne smemo izgubiti sebe. Predvsem pa ne smemo izgubiti svoje volje, do borbe, ki ji rečemo najstniška leta.

Vanja Stefanović, 4.Ra

Šolski center Nova Gorica, Elektrotehniška in računalniška šola, Cankarjeva 10, 5000 Nova Gorica

Mentorica: Bojana Modrijančič Reščič